2) Η καθής φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Galmot Everling Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Μαρτίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

D. Louterman

Υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

Y. Galmot

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Α — Με την προσφυγή που άσκησε ο Adam Buick, προσφεύγων στην υπόθεση που εξετάζεται σήμερα, ζητεί να ανακαταταγεί σε βαθμό ανώτερο από τον εισαγωγικό. Ανέλαβε καθήκοντα στην Επιτροπή τον Ιανουάριο 1974 ως δόκιμος υπάλληλος με βαθμό Α 7, κλιμάκιο 3, και προήχθη στο βαθμό Α 6 τον Ιανουάριο 1978.

Με έγγραφο της 27ης Απριλίου 1981 ο προσφεύγων ζήτησε να ανακαταταγεί αναδρομικά στο βαθμό Α 6, κλιμάκιο 1, βάσει της «απόφασης περί κριτηρίων που εφαρμόζονται για το διορισμό σε βαθμό και την κατάταξη σε κλιμάκιο κατά την πρόσληψη» του Ιουνίου 1973 (στο εξής: «κριτήρια κατατάξεως»), που διένειμε το Μάρτιο 1981 η γενική διεύθυνση προσωπικού και διοικήσεως της Επιτροπής. Ισχυρίστηκε ότι πληρούσε την απαιτούμενη προϋπόθεση για την κατάταξη σε ανώτερο βαθμό, δηλαδή επαγγελματική πείρα τουλάχιστον 8 ετών. Ο προσφεύγων ανέφερε ότι τον Ιούνιο του 1965, τέσσερα έτη μετά το πέρας των σπουδών του στη μέση εκπαίδευση, έλαβε πανεπιστημιακό πτυχίο. Από το Σεπτέμβριο 1965 άσκησε σχετική επαγγελματική δραστηριότητα. Όταν επομένως ανέλαβε καθήκοντα στην Επιτροπή, είχε επαγγελματική πείρα οκτώ ετών.

Στις 11 Μαΐου 1981 η επιτροπή κατατάξεως της Επιτροπής του ανακοίνωσε ότι σε περίπτωση μικρού κύκλου πανεπιστημιακών σπουδών τριετούς διάρκειας, όπως στην περίπτωσή του, το πρώτο έτος επαγγελματικής πείρας μετά τη λήψη του πτυχίου θεωρείται ως *τέταρτο έτος σπουδών* και κατά συνέπεια ως επαγγελματική πείρα μπορούσε να θεωρηθεί μόνο η περίοδος μεταξύ Ιουνίου 1966 και αρχών 1974, δηλαδή περίοδος 7½ ετών. Η επιτροπή κατατάξεως έκρινε ότι δεν υπήρχε επομένως λόγος να προτείνει την ανακατάταξή του.

1 — Μετάφραση από τα γερμανικά.

Κατόπιν αυτού ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση νομοτύπως και εμπροθέσμως. Ανέφερε ότι περάτωσε τις σπουδές του στη μέση εκπαίδευση το Δεκέμβριο 1961 με εισαγωγικές εξετάσεις για το πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και ότι άρχισε τις πανεπιστημιακές του σπουδές τον Οκτώβριο 1962. Για το λόγο αυτό η επαγγελματική του απασχόληση από το Δεκέμβριο 1965 έπρεπε, κατά την άποψή του, να αναγνωριστεί ως επαγγελματική πείρα.

Με απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1982 η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος και στις 16 Φεβρουαρίου 1983 ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή, με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση και να υποχρεώσει την Επιτροπή να επανεξετάσει την υπόθεση σύμφωνα με την απόφαση που θα εκδώσει το Δικαστήριο. Επικουρικά ο προσφεύγων ζητεί να καταδικαστεί η καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Β — Επί των αιτημάτων αυτών προτείνω τα ακόλουθα:

1. Επί του παραδεκτού

Κατά του παραδεκτού της προσφυγής θα μπορούσε να προβληθεί η αντίρρηση ότι ο προσφεύγων ζητεί σε τελευταία ανάλυση την ακύρωση της αρχικής του κατάταξης στον εισαγωγικό βαθμό το 1974, η οποία βέβαια έχει οριστικοποιηθεί. Όπως όμως το Δικαστήριο έχει κρίνει στις υποθέσεις Blomefield [1] και Μιχαήλ [2], η δημοσίευση των κριτηρίων κατατάξεως το Μάρτιο 1981 πρέπει να θεωρηθεί ως *νέο πραγματικό περιστατικό,* το οποίο έχει ως συνέπεια την εκ νέου έναρξη της προθεσμίας που προβλέπουν τα άρθρα 90 και επ. του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Και η ίδια η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή θεώρησε παραδεκτό το αίτημα για ανακατάξη που υπέβαλε ο προσφεύγων δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού. Εφόσον ο προσφεύγων τήρησε τις προθεσμίες για την υποβολή ένστασης και την άσκηση προσφυγής που προβλέπονται στα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού, η προσφυγή είναι παραδεκτή.

2. Επί της ουσίας

Η επίδικη απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση του προσφεύγοντος να ανακαταταγεί αναδρομικά στο βαθμό Α 6 πρέπει να ακυρωθεί λόγω ελλείψεως νομιμότητας, αν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή έχει παρεκκλίνει, βλάπτοντας τον προσφεύγοντα, από τους κανόνες στους οποίους έχει υποβληθεί η ίδια για τον υπολογισμό των ετών σπουδών και επαγγελματικής πείρας, εφόσον οι κανόνες αυτοί δεν αντιβαίνουν στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως.

α) Σύμφωνα με τους κανόνες αυτούς, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί να διορίσει τον επιλεγέντα υποψήφιο στο βαθμό Α 6, υπό τον όρο ότι αποδεικνύει σχετική επαγγελματική πείρα *τουλάχιστον 8 ετών.*

β) Η δεύτερη παράγραφος του άρθρου 2 των κριτηρίων κατατάξεως ορίζει ότι: «η επαγγελματική πείρα εκτιμάται σε σχέση με την προς πλήρωση θέση και ενόψει του επαγγέλματος του υποψηφίου πριν από την πρόσληψή του». Η τρίτη παράγραφος του ίδιου άρθρου προβλέπει ότι: «η επαγγελματική πείρα υπολογίζεται από τη *λήψη του πρώτου διπλώματος* που επιτρέπει την πρόσληψη, σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού, στην κατηγορία στην οποία ανήκει η προς πλήρωση θέση». Κατά συνέπεια, ως επαγγελματική πείρα θεωρείται μόνο η δραστηριότητα που είναι σχετική με την προς πλήρωση θέση και την οποία πράγματι άσκησε ο ενδιαφερόμενος μετά το πέρας των πανεπιστημιακών σπουδών και μέχρι την πρόσληψή του στην Επιτροπή.

Σύμφωνα με τα κρτήρια αυτά, ο προσφεύγων μπορεί αναμφισβήτητα να αποδείξει επαγγελματική πείρα πλέον των 8 ετών κατά την έννοια των κριτηρίων κατατάξεως.

1 — Απόφαση της 1. 12. 1983, στην υπόθεση 190/82, Adam P. H. Blomefield κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1983, σ. 3891.

2 — Απόφαση της 1. 12. 1983, στην υπόθεση 343/82, Χρήστος Μιχαήλ κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1983, σ. 4023.

γ) Με βάση τη διατύπωση του παραρτήματος II, σημεία 2α δεύτερο εδάφιο, σύμφωνα με το οποίο «στην περίπτωση *μικρού* πανεπιστημιακού κύκλου, η ενδεχόμενη επαγγελματική πείρα δεν λαμβάνεται υπόψη παρά μόνο *μετά το τέλος του τέταρτου έτους* μετά το δίπλωμα μέσης εκπαιδεύσεως», ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η επαγγελματική του πείρα έπρεπε να είχε υπολογιστεί από το Δεκέμβριο 1965. Η χρονική περίοδος που διέρρευσε μεταξύ των εισαγωγικών εξετάσεων στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, με τις οποίες περατώθηκαν οι σπουδές του στη μέση εκπαίδευση τον Δεκέμβριο του 1961, και της έναρξης των πανεπιστημιακών του σπουδών τον Οκτώβριο 1962 εξηγείται, κατά τον προσφεύγοντα, από το γεγονός ότι οι εξετάσεις στις οποίες συμμετέσχε για χορήγηση υποτροφίας στην Οξφόρδη διενεργούνται μόνο το Δεκέμβριο μήνα κάθε έτους.

Αντικρούοντας, η καθής αναφέρει ότι η επιτροπή κατατάξεως ακολουθεί την εξής *πρακτική* για τον υπολογισμό της επαγγελματικής πείρας σε περίπτωση μικρού πανεπιστημιακού κύκλου: για τον υποψήφιο που αμέσως μετά το τέλος των σπουδών του στη μέση εκπαίδευση πραγματοποίησε πανεπιστημιακές σπουδές τριετούς διάρκειας, η ενδεχόμενη επαγγελματική πείρα αρχίζει να υπολογίζεται από τη συμπλήρωση του τέταρτου έτους μετά το πέρας των σπουδών μέσης εκπαιδεύσεως, όπως προβλέπεται στο παράρτημα II, σημείο 2α. Αντίθετα, για τους υποψήφιους που δεν άρχισαν τις πανεπιστημιακές τους σπουδές αμέσως μετά το πέρας των σπουδών μέσης εκπαιδεύσεως ή διέκοψαν τις πανεπιστημιακές τους σπουδές, η τετραετής «διάρκεια πανεπιστημιακών σπουδών», κατά την έννοια του παραρτήματος II, σημείο 2α, προσαυξάνεται κατά την αντίστοιχη χρονική περίοδο.

Στην περίπτωση του προσφεύγοντος, του οποίου οι σπουδές διήρκεσαν από τον Οκτώβριο 1962 έως τον Ιούνιο 1965, η επιτροπή κατατάξεως, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, έκρινε ότι το έτος αμέσως μετά τις πανεπιστημιακές σπουδές δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως επαγγελματική πείρα και συνεπώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μπορούσε να υπολογιστεί ως επαγγελματική πείρα μόνον η περίοδος από τον Ιούνιο 1966 έως τον Ιανουάριο 1974, δηλαδή περίοδος 7½ ετών.

δ) Για το λόγο αυτό το κρίσιμο ζήτημα είναι κατά πόσο η πρακτική που ακολούθησε η καθής είναι νόμιμη.

Στο πλαίσιο αυτό πρέπει να γίνει δεκτό υπέρ του προσφεύγοντος ότι η απόφαση που εκδόθηκε στην περίπτωσή του δεν απορρέει απευθείας από τη διατύπωση του δεύτερου εδαφίου του σημείου 2α του παραρτήματος II. Αληθεύει επίσης ότι η διοικητική πρακτική της επιτροπής κατατάξεως, όπως εκτίθεται περιληπτικά στο παράρτημα II, έχει καταρχήν ως συνέπεια τον *περιορισμό της διακριτικής ευχέρειας* της διοίκησης.

Όπως εξάλλου το Δικαστήριο τόνισε στις αποφάσεις του επί των υποθέσεων Blomefield [1] και Μιχαήλ [2], τέτοιοι διοικητικοί κανόνες συμπεριφοράς δεν μπορούν να παρεκκλίνουν από δεσμευτικές διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Συνεπώς μπορούν να ερμηνευτούν μόνο σύμφωνα με τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως.

Ο κανονισμός βέβαια αποβλέπει να εξασφαλίσει σε όλους τους υπαλλήλους ίση μεταχείριση υπό όμοιες συνθήκες. Έτσι το άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού, στο οποίο παραπέμπουν μεταξύ άλλων τα κριτήρια κατατάξεως, ορίζει ότι «οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία ... υπόκεινται αντίστοιχα στις ίδιες προϋποθέσεις προσλήψεως και εξελίξεως της σταδιοδρομίας».

Τα κριτήρια κατατάξεως, όπως προκύπτει επίσης από τις αιτιολογικές τους σκέψεις, αποβλέπουν «να εξασφαλίσουν στους υπαλλήλους που ανήκουν στην ίδια κατηγορία ... ίδιες προϋποθέσεις προσλήψεως και εξελίξεως». Την εξυπηρέτηση ακριβώς του στόχου αυτού επιδιώκει η επιτροπή κατατάξεως στο παράρτημα II, σημείο 2α,

1 — Απόφαση της 1. 12. 1983, στην υπόθεση 190/82, Adam P. H. BLomefield κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1983, σ. 3891.

2 — Απόφαση της 1. 12. 1983, στην υπόθεση 343/82, Χρήστος Μιχαήλ κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1983, σ. 4023.

πρώτο εδάφιο, καθόσον μειώνει από πέντε σε δύο έτη τη διαφορά της επαγγελματικής πείρας που μπορεί να ληφθεί υπόψη, διαφορά που οφείλεται στη διαφορετική διάρκεια των πανεπιστημιακών σπουδών στα κράτη μέλη.

Επειδή εν προκειμένω η καθής υπολόγισε την επαγγελματική πείρα του προσφεύγοντος σύμφωνα με τους στόχους αυτούς, η απόφασή της δεν μπορεί να προσβληθεί.

Αντίθετα, αν λαμβανόταν επίσης υπόψη ως χρόνος σπουδών η περίοδος αναμονής από το Δεκέμβριο 1961 έως τον Οκτώβριο 1962, όπως ζητεί ο προσφεύγων, αυτό θα ερχόνταν σε αντίθεση προς τα σκοπό της ρύθμισης αυτής. Όπως ορθώς παρατήρησε η καθής, η αντιμετώπιση αυτή θα είχε ως συνέπεια η επαγγελματική πείρα που λαμβάνεται υπόψη να προσαυξάνεται κατά περιόδους που δεν μπορούν να θεωρηθούν ούτε ως πανεπιστημιακές σπουδές ούτε ως σχετική επαγγελματική πείρα και των οποίων η διάρκεια θα εξαρτώνταν εντελώς από τις περιστάσεις κάθε ειδικής περίπτωσης. Η μέθοδος αυτή εντούτοις θα κατέληγε σε διακρίσεις σε βάρος όλων των υποψηφίων στους οποίους αναγνωρίζεται μόνο η πραγματική διάρκεια των πανεπιστημιακών σπουδών και της επαγγελματικής πείρας.

ε) Με την απάντησή του ο προσφεύγων υποστήριξε ότι η πρακτική αυτή του προκαλεί βλάβη διότι λόγω της υποτροφίας αναγκάστηκε να καθυστερήσει από το Δεκέμβριο 1961 έως τον Οκτώβιο 1962. Από τους πιο πάνω συλλογισμούς εντούτοις πρέπει να γίνει δεκτό ότι μόνο η πραγματική διάρκεια σπουδών και/ή επαγγελματικής πείρας πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά την κατάταξη. Για το λόγο αυτό δεν έχει σημασία αν ο προσφεύγων δεν μπορούσε να αποφύγει την περίοδο αναμονής μεταξύ του τέλους των σπουδών του μέσης εκπαίδευσης το Δεκέμβριο 1961 και της έναρξης των πανεπιστημιακών του σπουδών τον Οκτώβριο 1962. Εν πάση περιπτώσει, ο συνυπολογισμός της περιόδου αυτής αντιβαίνει προς το στόχο του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

στ) Σύμφωνα με τον υπολογισμό της καθής — ο οποίος δεν μπορεί να αμφισβητηθεί — ο προσφεύγων δεν μπορεί να αποδείξει ότι στην περίπτωσή του συντρέχει η προϋπόθεση για επαγγελματική πείρα τουλάχιστο οκτώ ετών η οποία απαιτείται για την κατάταξη στο βαθμό Α 6. Ο λόγος αυτός επαρκεί για να απορριφθεί η προσφυγή ως αβάσιμη. Συνεπώς, παρέλκει η εξέταση του άλλου ζητήματος που έθιξε η Επιτροπή, δηλαδή κατά πόσο ο προσφεύγων θα είχε δικαίωμα να καταταγεί στον εν λόγω βαθμό αν ήταν σε θέση να αποδείξει την αναγκαία επαγγελματική πείρα.

3. Επί των δικαστικών εξόδων

Αν γίνει δεκτή η λύση αυτή, τα άρθρα 69, παράγραφος 2, και 70 του κανονισμού διαδικασίας προβλέπουν καταρχήν ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα. Ο προσφεύγων εντούτοις ζήτησε, επικουρικώς βάσει της απόφασης στην υπόθεση Μιχαηλ [1], το Δικαστήριο να μην εφαρμόσει τη διάταξη αυτή περί δικαστικών εξόδων. Δεν νομίζω όμως ότι συντρέχει οιοσδήποτε λόγος γι' αυτό, εφόσον ο προσφεύγων οφείλει να δεχτεί ότι το αίτημά του, το οποίο στηρίζεται σε ένα ασαφές τμήμα του κειμένου, δεν συμβιβάζεται με τη διατύπωση άλλων τμημάτων των κριτηρίων κατατάξεως και με το σκοπό του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Γ — Ανακεφαλαιώνοντας προτείνω επομένως να απορριφθεί η προσφυγή και κάθε διάδικος να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

1 — Απόφαση της 1. 12. 1983, στην υπόθεση 343/82, Χρήστος Μιχαήλ κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1983, σ. 4023.